

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὴ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρὶς φοραὶς τὴν ἑβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 8-9 χιλιᾶδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο. Ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποδλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατρεβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίηση πληρώνεται ἡ ἀράδα πένηντα λεπτά, τὴ κάθε φορᾶ.

Τὸν παλιὸ καιρὸ

ἦτανε ἓνας φρόνιμος σ' ὅλα τ' ἄλλα ἐκτὸς μιανῆς παλαβομαρᾶς, ποὺ καθότανε ὅλη τὴ μέρα κεῖ στὸ Φανάρι τοῦ λιμένα, καὶ μετροῦσε ὅσας τριήρεις ἔμπαιναν καὶ εὐγαιναν στὸ λιμάνι, καὶ ἔλεγε πῶς ἦτανε ὅλα τὰ καράβια τοῦ Περαιᾶ δικὰ του καὶ χάριζε ἀπὸ δ' αὐτὰ στὸν ἓνα καὶ στὸν ἄλλο. Μήπως ἐξημίωνε κάνενα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Ἐκανε τὸ κέφι του.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ὁ δήμαρχος τοῦ Περαιᾶ Μουτσόπουλος πῆρε, φαίνεται, πῶς ὅλος ὁ ἀκατοίκητος κάμπος ποὺ εἶναι κεῖ στὴν εἴσοδο τοῦ λιμένα, ὅτι ἦτανε τοῦ δήμου, καὶ ἄρχισε νὰ μοιράζῃ δεξιά κι' ἀριστερὰ οἰκόπεδα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐχάρισε καὶ στὸν βασιλέα μίαν μεγάλην ἔκτασι γιὰ νὰ κτίσῃ ἓνα θερινὸ παλατάκι. Ὁ βασιλέας διάταξε καὶ ἐδενδροφύτεψαν ὅλη κείνη τὴ ξεροκαμπία, δὲν πέρασε ὅμως πολλῆς καιρὸς καὶ ξεφύτρωσαν οἱ ἀληθινοὶ ἰδιοχτήταις τοῦ μέρους ἐκείνου ποὺ μὲ τὴν γενναιοδωρία χάρισε ὁ Μουτσόπουλος χωρὶς νάναί δικό του καὶ δικαστικῶς ζήτησαν νὰ τοὺς τὸ ἐπιστρέψῃ τὸ παλάτι, ὡς ποὺ φουριστήκε ὁ βασιλέας καὶ διάταξε καὶ ἔκαναν ἓνα ἔγγραφο, προχτὲς μὲ τὸ ὁποῖο ἐχτύπησε κατὰμουτρα τὰ χωράφια στὸ Μουτσόπουλό μας, δηλαδὴ ἐπέστρεψε τὴ δωρεά. Αὐτὸ εἶναι μιὰ σωστὴ βασιλικὴ πράξις.

Τώρα θὰ μοῦ πῆτε, πῶς τοῦ κατέβηκε τοῦ Μουτσόπουλου νὰ χάριση ξένο πράγμα; Τόσο θεόκουτος ἦτανε; Ὅχι ἐξυπνότατος. Χάρισε τὴ ξένη γῆ, γιὰ νὰ γελάσῃ τὸν βασιλέα νὰ χτίσῃ παλάτι ἐκεῖ, καὶ ἔτσι νὰ ὑπερτιμηθῶν ὅλα τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἀλλ' ἀφοῦ εἶδε ὅτι παλάτι δὲν οἰκοδομήθηκε ὡς τώρα, ἔβανε τοὺς ἰδιοχτήταις καὶ σήκωσαν κεφάλι, ἔτσι δὲ ἔμεινε κέρδος καὶ ἡ δενδροφυτεία, τὴν ὁποία ἀν ἤμουνα ἐγὼ βασιλέας θὰ διάταζα νὰ τὴ ξεριζώσουν.

Τί νὰ σᾶς πῶ, ἀπὸ δὴ καὶ κάμποσα χρόνια ἡ μπερμπατιὰ τόσο αὔξησε καὶ ἐπλήθυνε στὴν Ἑλλάδα, ὥστε τί παράξενο ὕστερα ἀπὸ λίγα ἔτη νὰ μετκονομαστῇ ἡ Ἑλλάς, βασιλείοι κάθε μπερμπατιᾶς.

Ὡ Θεὲ τῆς Ἑλλάδος, πόσα ἔχουν νὰ δοῦν ἀκόμη τὰ μά-

τια μας καὶ ν' ἀκούσουν τὰ ὦτα τῶν αὐτιῶν μας.

Κυρὰ Μιλτιάδενα

εἶπε ὁ κύρ Μιλτιάδης νὰ μοῦ δώσῃς τὰ καινούρια παπούτσα του, γιὰ θὰ κατεβῇ στὸ Περαιᾶ.

— Τί τοῦρθε; Ἄλλὰ ἀφοῦ ἦρθες νὰ καὶ τὴ μπουκάλα νὰ πάρῃ λάδι καὶ δυὸ τάλλαρα γιὰ νὰ πάρῃ ἀλεύρι. Τὰ πέρνει τὸ παιδί καὶ φεύγει.

Τὸ μεσημέρι πάει ὁ κύρ Μιλτιάδης στὸ σπίτι καὶ τοῦ λέει ἡ γυναῖκά του.

— Πότε πῆγες καὶ γύρισες κιόλας ἀπὸ τὸ Περαιᾶ;

— Τί λὲς, ρὲ γυναῖκα, παλάθωσες;

— Καλὲ, δὲν ἔστειλες σὺ τὰ πολυῶρα τὸ παιδί, νὰ τοῦ δώσω τὰ καινούρια παπούτσα ποὺ ἀγόρασες χτὲς, τοῦδωκα μάλιστα καὶ δυὸ τάλλαρα γιὰ ἀλεύρι.

Ὁ Μιλτιάδης μαζευγόθηκε στὰ γέλια, γιὰτὶ οὔτε παιδί ἔστειλε νὰ γυρέψῃ τίποτα, καὶ ὄχι τάλλαρα ἀλλ' οὔτε μόνόλεπτο εἶδε στὸ μάτι του.

Λοιπὸν κυράδες μου, ὅσας εἴσατε παντρεμένες, ἀνοίξετε τὰ μάτια σας καὶ κάνετε τα τέσσερα, καὶ ὅταν ἔρχονται στὰ σπίτια σας καὶ σᾶς γυρεύουν τίποτα, ἀπὸ μέρους τῶν ἀνδρῶν σας, καὶ σημάδι ἀκόμα νὰ σᾶς φέρνουν, νὰ μὴ παραδίετε τίποτα, ἀλλὰ νὰ λέτε, ἄς ἔρθῃ ὁ ἴδιος νὰ τὸ πάρῃ, καὶ ὅταν ἔρθῃ νὰ τὸν ψάχνετε κι' αὐτὸν καλὰ καλὰ, γιὰτὶ δὲν εἶναι παράξενο καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀνδρας σας, νὰ ἦναι κάνας μεταμορφωμένος κλέφτης ἐπιτήδειος. Τώρα κυρὰ Μιλτιάδενα γιὰ πὲς ἀλεύρι;

— Ἀλεύρι.

— Αἶ, κάνενας ἐπιτήδειος κλέφτης σὲ γυρεύει, νὰ τοῦ δώσῃς τάλλαρα νὰ σοῦ πάρῃ ἀλεύρι, καὶ τὰ παπούτσα στὸ χέρι.

Θυμαστε ποῦ γκάριζα

ὅτι ὁ κ. Κυριακὸς ὁ διευθυντῆς τοῦ ἐργοστάσιου τοῦ Πολυτεχνείου πῶς δὲν κάνει γιὰ διευθυντῆς;

μύτης του, — ότι καλά θά κάνει νά πλακώσει τ' αὐγά του, γιατί ὑπάρχει ἕνα καλπονοθευμένο γράμμα στὰ χέρια μου, φρέσκο σὰν ἰκεῖνα ποῦ τὸν ἔκανε καὶ πῆγε τέσσερα χρόνια μέσα, ἐπὶ ἐξυβρίσει ἐντίμων οἰκογενειῶν.

Νὰ μιλοῦ ἐγὼ περὶ ἠθικῆς, ποῦ μὲ ξέρει ὁ κόσμος, ἄμ νὰ μιλοῦν καὶ οἱ τῆς ἐσχάτης ἀπωλείας ἄνθρωποι; Ἄλλο δὲν μᾶς μένει, παρὰ νὰ πάρωμε καὶ τῆς πόρνης τοῦ Γκαζ νὰ διδάξουν τὴν ἠθικὴν στὰς παρθένους.

Βρὲ Τρικούπη, ποῦ ἤθελες νὰ φοβερίζης τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος δημοσιογράφους, ὅτι θὰ τοὺς βάνης φόρο ἐπαγγέλματος, γιατί δὲν ἔκανες ἕνα νόμο νὰ περιορίσης τὸ δημοσιογραφικὸ ἐπάγγελμα, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν τὸ δικαίωμα καὶ οἱ ξυλοσχίσται καὶ τὰ κτήνη νὰ κάνουν τὸ δημοσιογράφο, καὶ νὰ σὲ βρίζη σὲνα ἕνα κοτζάμ προθυπουργὸ ἕνας ἀπόφοιτος τῶν φυλακῶν ἢ κάτι πούστικα μωρέλια;

Νὰ σὲ βρῶσω γῶ, τιμὴ σου, ἄμ νὰ σὲ βρίζουν καὶ τὰ τεχνοτσούκαλα; Δὲν μπάς νὰ σκοτωθῆς.

Δὲν ἔχει ἄλλο. Πολλὰ ἦτανε καὶ αὐτά.

Δάσκαλος. — Κύριοι, μωρὰ βουλιαχταί, τώρα ποῦ πάτε στῆς ἐπαρχίαις σας κυττάξετε νὰ κάνετε φρόνιμα, ἀλλοιῶς, ξυλαγίγκος.

Γνωστοποιήσεις.

Κύριε Δήμαρχε, μολονότι τὸ κερί τώρα ἔχει ἀκριθὰ, γιατί πλησιάζει ἡ Λαμπρῆ, ρίζε, καυμένε κάμπουσα χαλίκια στῆς Νεάπολις τὰ χντάκια καὶ ἰδίως κεὶ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Εὐδίου, ποῦ καταέσπασαν ἡ ἄμαξες, μωρὲ, καὶ θὰ σοῦ δόσουν μαῦρο.

Κύριε Κυριακὲ, δὲν τὸ ἀναιρῶ. Ἐγὼ ἔγραφα πὼς πῆρες ἀπὸ κεὶ ποῦ ξέρεις 20 χιλιάδες δραχμαίς, ὁ κόσμος ὅμως λέει πενήντα, ὥστε σοῦφαγα τριάντα χιλιάδες, ἐνῶ δὲν εἶδα οὔτε τριάντα λεπτὰ στὰ μάτια μου. Ὡς πρὸς τὴν ὑπόσχεσι ποῦ μερικοὶ ἔλεγαν — ἡ μάλλον ἔλεγες, ὅτι ἔδωκα τὸν λόγο μου νὰ τ' ἀναιρέσω, σ' ἕνα σαλόνι, — δικό σου ἢ ξένο δὲν ξέρω — μὴ χάνεσαι, καὶ ὅτι φτύσω γῶ, δὲν τὸ ξαναγλείφω πίσω.

Λόγος ριφθεις ἄπαξ οὐκ ἀναιρεῖται.

Ἐνα λόγο ποῦ εἶπε τινὰς μιὰ φορὰ, δὲν πέρνεται πίσω.

Ὡς τώρα ἐπεκράτησε μιὰ ἰδέα, ὅτι οἱ ἐφημεριδογράφοι τῆς Ἀθήνας πουλοῦνται, γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, αὐτὴ τὴν ἰδέα, ἐγὼ, ἔστρωντας μὲ τὸ νὰ ἔχω τὸ Λαὸ ὑποστηρικτὴ μου, ἐννοῶ νὰ σὰς τῆ τρίψω στὰ μούτρα, γιὰ νὰ μάθετε, ὅτι μεταξὺ τῶν δημοσιογράφων ὑπάρχει καὶ ἕνας τίμιος, ὁ ὁποῖος δὲν πουλιέται μὲ παράδες, ἐν ὅσω ἔχει τοῦ Λαοῦ τὴν συνδρομὴν, καὶ ὅταν αὐριο πεινάσω, θὰ βρῶ ἕνα νοικοκύρι νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα κομμάτι ψωμί λέγοντας:

Ἐφάρηκε τίμιος

Λοιπὸν χέζω μέσ' τοὺς παράδες σας καὶ σὰς μαζύ.

Τὸ κορίτσι τὸ φιλά, στὸ στόμα τὸ σκυλάκι της γιὰ νὰ τὸ κάνει φτιακὸ.

Συμμαζωμένα.

Στὸ δρόμο τοῦ Ἑρμοῦ στὸ κατάστημα τῶν Ἀδελφῶν Μπεκὲ ἔφτασαν ρούχα καὶ πράγματα κάθε εἶδους, λαμπριάτικα πρώτης. Τρέξετε πρὶν τὰ μάθουν καὶ τὰ πάρουν, καὶ μεθαῦριο σὰς δίνω πλειότεραις πληροφορίαίς.

Τὰ πόκρυφα τῆς Ριζαρσίου σχολῆς τᾶλαβα, μεθαῦριο, ὡς καθὼς καὶ τῆς Εὐαγγελίστριας τῆς Τήνου. Τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας τὰ μυστήρια τᾶλαβα, μεθαῦριο, ὡς καθὼς καὶ τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τοῦ Πυροβολικοῦ γιὰ τὴν κουβερνάντα ποῦ πετροβολοῦσαν κάποιοι στὸ δρόμο τῆς Ἀκρόπολις. Ὅσοι ἀπὸ τῆς ἐπαρχίαις μούστειλαν λεπτὰ, τᾶλαβα. Ὅσα γιὰ τὸ παρθηναγωγεῖον τοῦ Γκαζ μούστειλαν, τᾶλαβα. Τῆ γνωστοποιήσι τῆς Χαλκίδας τὴν ἔλαβα. Μεθαῦριο. Τῆς Καλαμπάκας τῆς Δάρισσας καὶ τοῦ Γυθείου τὰ μασκαροκαμώματα τᾶλαβα.

Τῶν Πατρῶν τῆς Σμύρνης, τῆς Ἀλεξάνδρειας, τοῦ Πύργου, τῶν Φυλακῶν, τῆς Κωνσταντινούπολις καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ γράμματα καὶ γνωστοποιήσεις τῆς Ἀθήνας τὰ ἔλαβα, ἀλλὰ, ποῦ νὰ τὰ βάνω ποῦ δὲν εἶναι ἕνα καὶ δύο; Λοιπὸν λίγα λίγα καὶ χωρὶς παράπονα. Ἐγὼ καὶ τὸ Χρόνο τοῦ Λονδίνου ἂν εἶχα πάλι δὲν θὰ μούφτανε, λοιπὸν τί ποιητέον;

Θὰ σὰς τὸν μεγαλώσω τὸν Παληάνθρωπο, σεῖς βρὲ ἀδερφε καθὼς καταντήσατε, καταντήσατε νὰ κάνετε τὸν Παληάνθρωπο, ὄχι πλέον τοῦ παληανθρώπου, ἀλλὰ τῶν παληανθρώπων, ὅπως εἶστε καὶ φαίνεστε;

Ἐμαθα καὶ γιὰ ἕνα κλητῆρα ποῦ ἦ-ανε προχτὲς φρουρὸς στὰ Χαυτεῖα καὶ ἔκανε τὸ χρέος του ὅπως ἔπρεπε καὶ ὅταν μάλιστα τῶν μίλησαν ἀνώτεροί του. Μεθαῦριο, μεθαῦριο γιὰ νὰ ἦνε σχολιάτικα.

Γνησία Δαμαλὶς τοῦ Χάη.

προνομιούχου προμηθευτοῦ τῶν κυβερνήσεων Ἀυστρίας, Ρωσίας, Ἑλβετίας, Ρουμανίας, Σερβίας κλπ. Πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ κ. Ε. Ἀραβαντινοῦ. Ἐν Βόλφ εἰς τὸ φαρμακεῖον Ζαφ. Α. Σφόρα. Ἐν Πειραιεὶ εἰς τὸ φαρμακεῖον

Διὰ πᾶσαν περαιτέρω πληροφορίαν ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις κ. Π. Κ. Παπαδάκην γενικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ κ. Χάη διὰ τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκίαν.